

Το δέντρο με τις καρδούλες

κείμενο

Valérie Bonenfant

εικόνες

Fan

Marion Meert

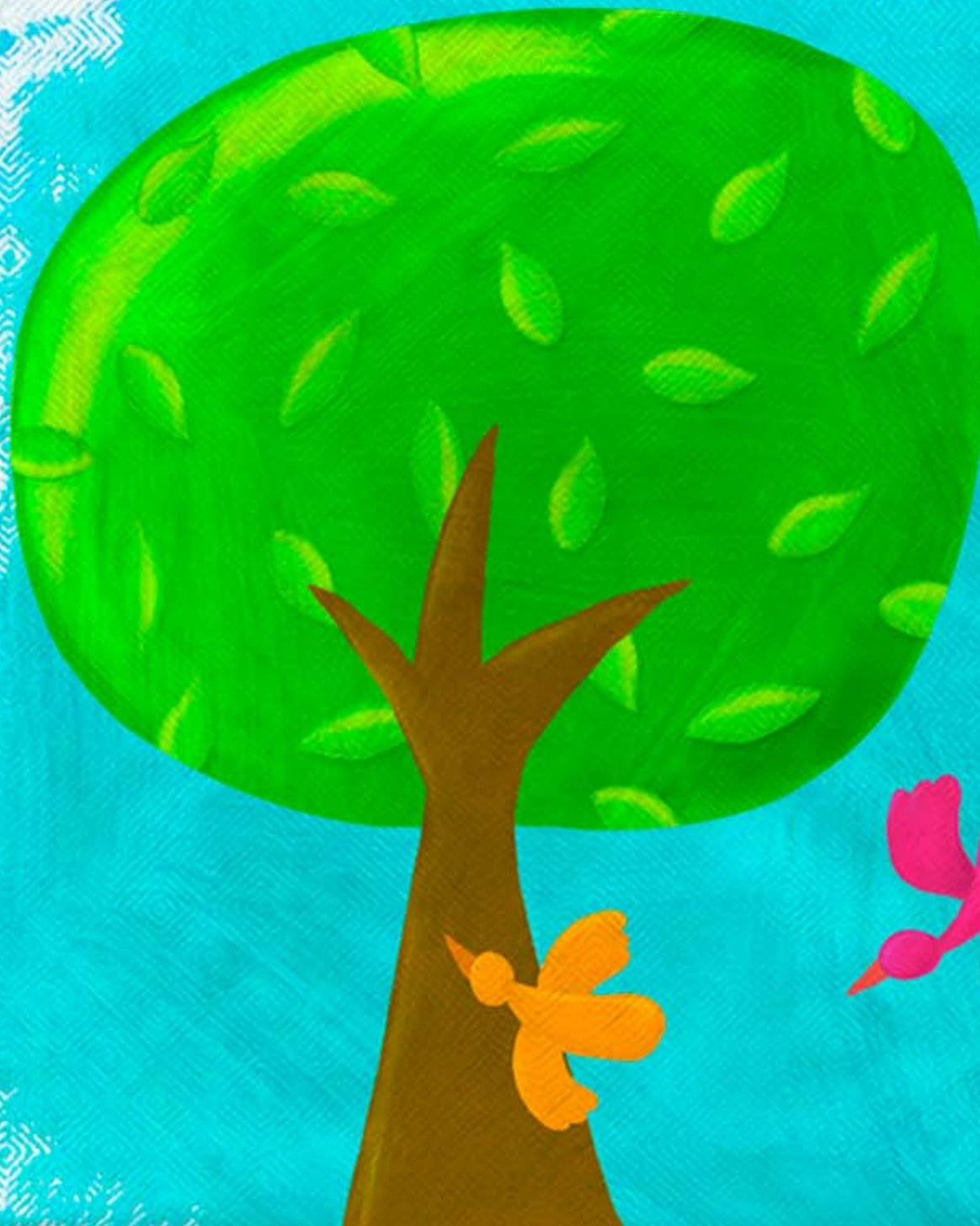
Adna Morat

Anne Uriot-Dalbignat

μετάφραση

Eleni Tsialta

Ζούσε κάποτε, μπορεί κι ακόμα,
ένα δέντρο που είχε το όνομα
Ντανίς και που δεν είχε τίποτα μα
τίποτα το διαφορετικό απ' όλα τ'
άλλα δέντρα: Κορμό, ρίζες, φύλλα
και κλαδιά, όλα καθώς πρέπει...

Όμως τούτο το δέντρο είχε την ιδιαιτερότητα να είναι πολύ ευαίσθητο. Χωρίς στ' αλήθεια να παίρνει μέρος σε όσα συμβαίνουν, το άγγιζαν όλα τα συναισθήματα που πλανιόνταν γύρω του.

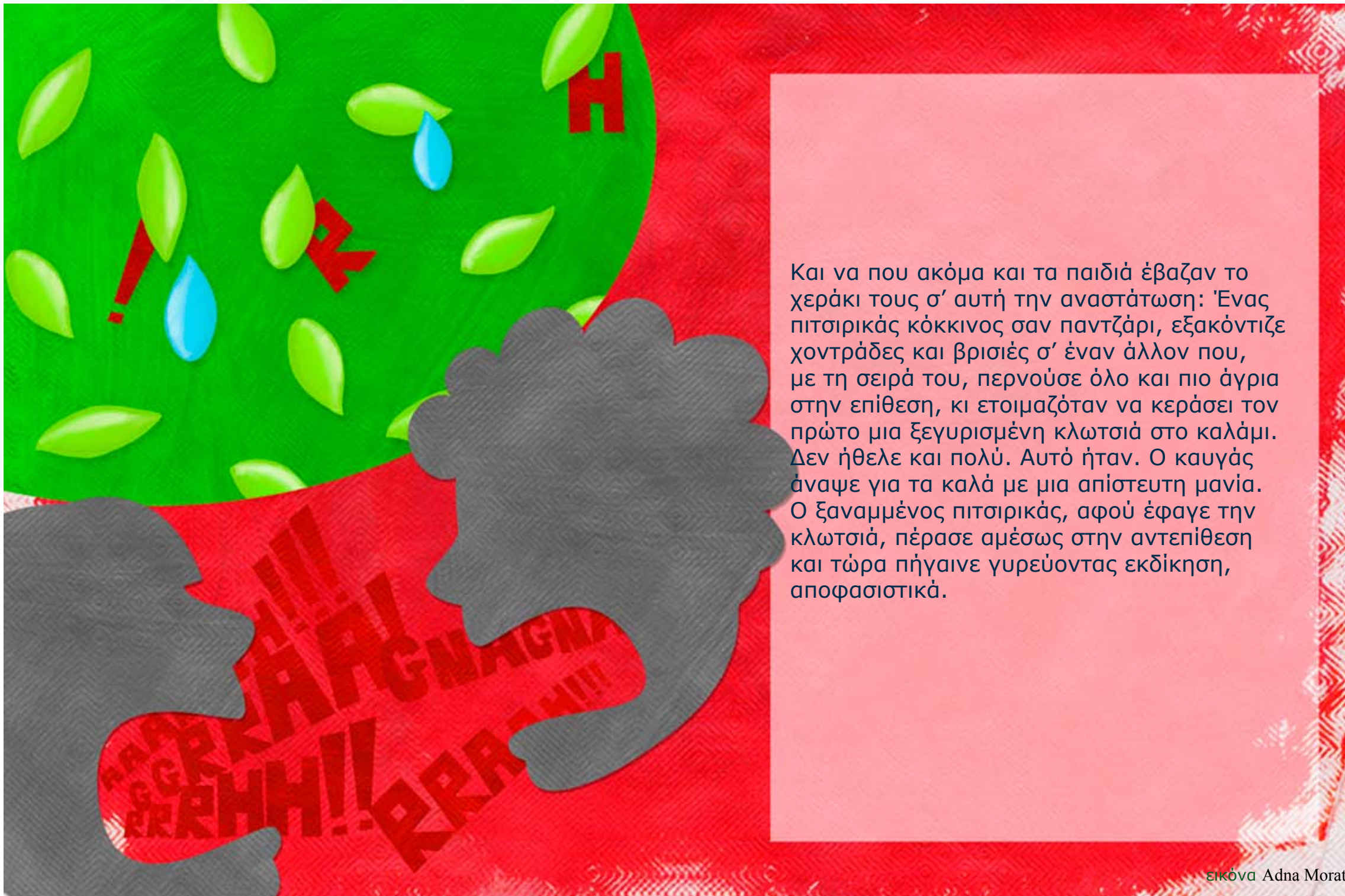

Κι ακριβώς επειδή αυτό ήταν έντονο και συνεχές, κάποια στιγμή, έφερε τον Ντανίς σε σημείο απελπισίας. Πρώτ' απ' όλα ένα επεισόδιο ανάμεσα σε δυο άντρες που κουνούσαν τις γροθιές τους απειλητικά και που φώναζαν ο ένας πιο δυνατά απ' τον άλλον. Τα φύλλα του φουκαρά του Ντανίς, ανασηκώθηκαν απ' την ανατριχίλα. Δεν τον άντεχε τόσο θυμό.

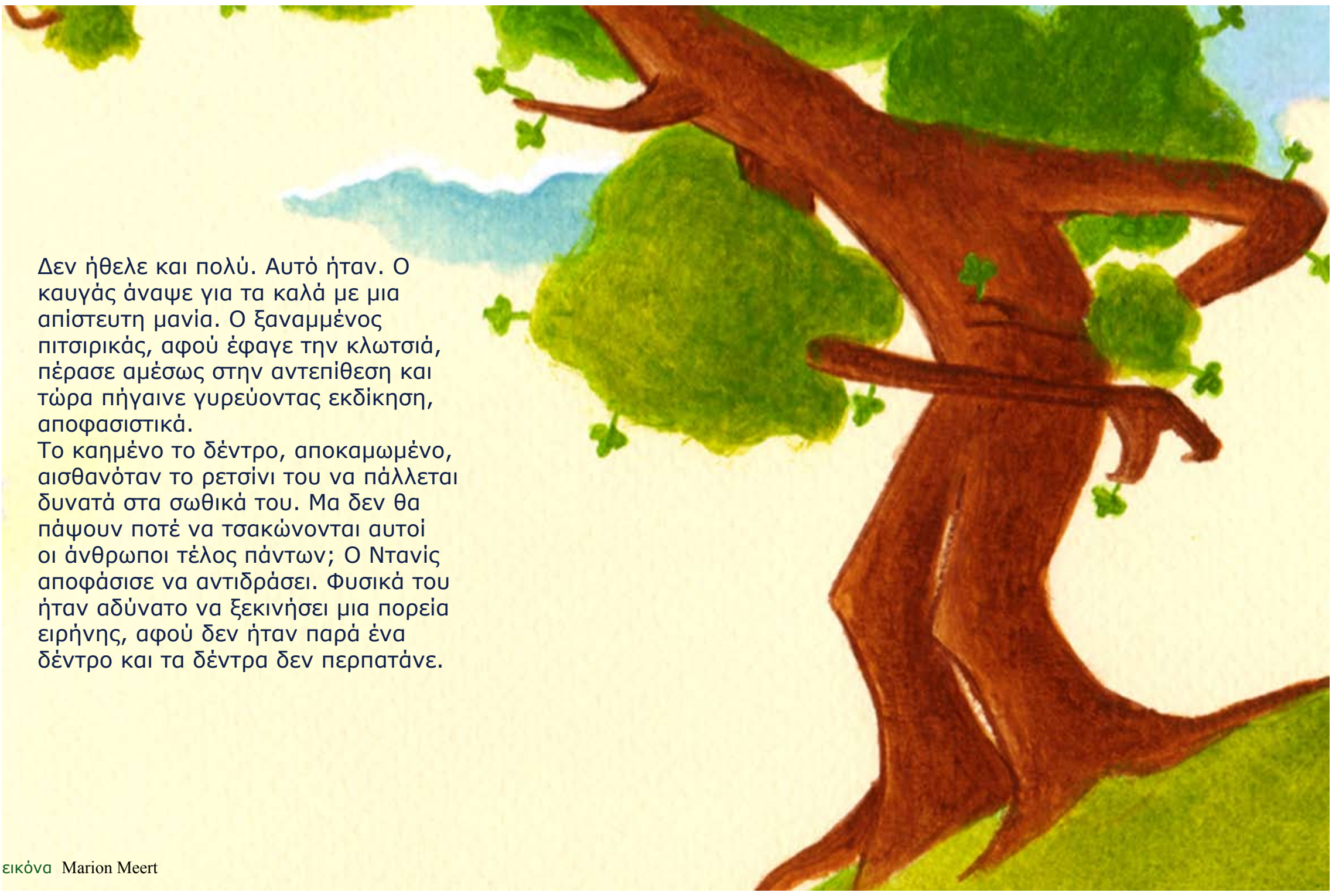

Ύστερα, ήρθαν εκείνες οι δύο κυρίες: Η καθεμιά τους απόπαιρνε την άλλη με λιγότερες φωνές από τους προηγούμενους αλλά με πολύ φαρμακερή γλώσσα. Οι κουβέντες τους τινάζονταν στον αέρα σαν το βούρδουλα. Αουτς! Ήταν λες και δεχόταν τσεκουριές στον δικό του κορμό.

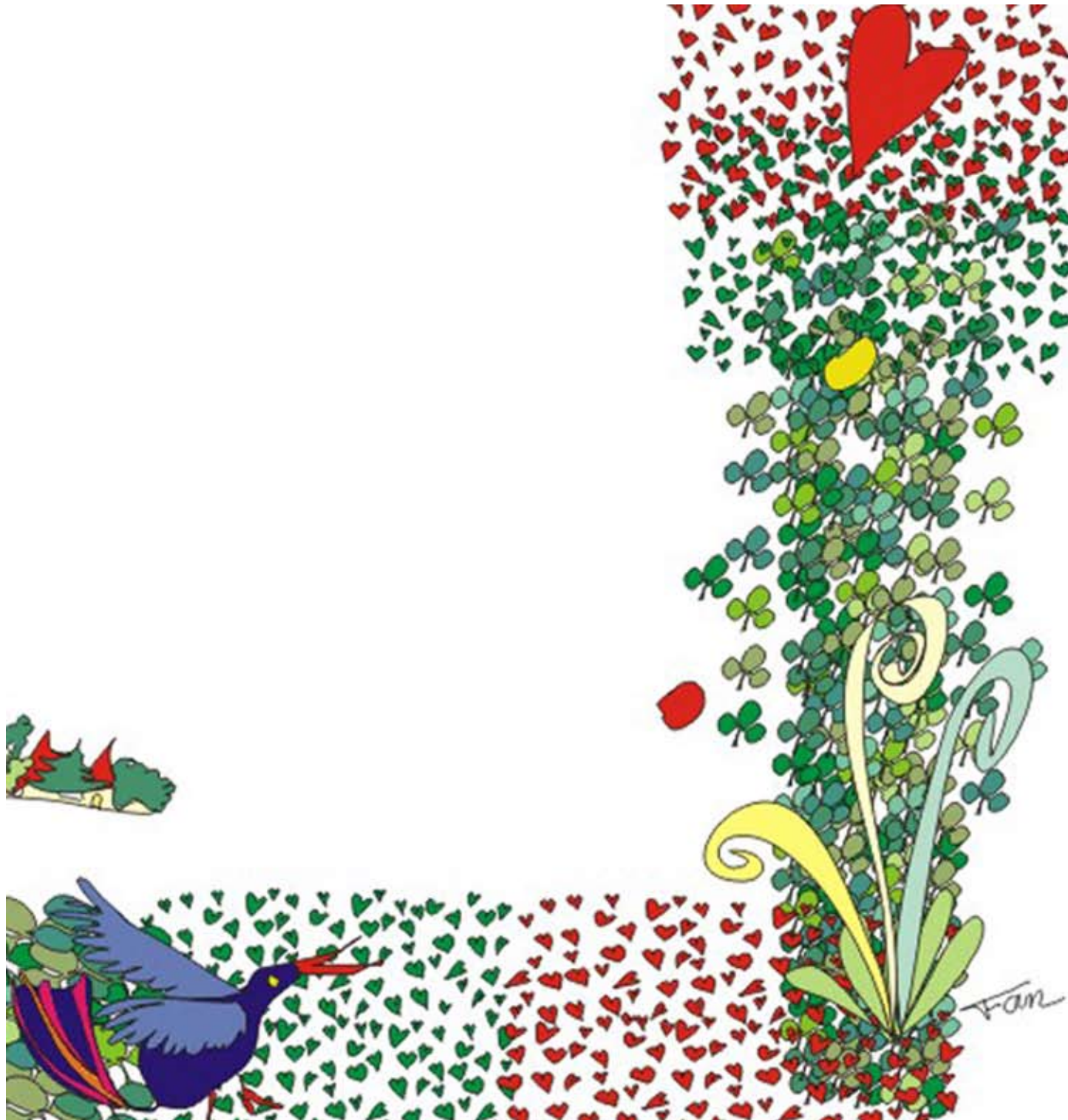

Και να που ακόμα και τα παιδιά έβαζαν το χεράκι τους σ' αυτή την αναστάτωση: Ένας πιτσιρικάς κόκκινος σαν παντζάρι, εξακόντιζε χοντράδες και βρισιές σ' έναν άλλον που, με τη σειρά του, περνούσε όλο και πιο άγρια στην επίθεση, κι ετοιμαζόταν να κεράσει τον πρώτο μια ξεγυρισμένη κλωτσιά στο καλάμι. Δεν ήθελε και πολύ. Αυτό ήταν. Ο καυγάς άναψε για τα καλά με μια απίστευτη μανία. Ο ξαναμμένος πιτσιρικάς, αφού έφαγε την κλωτσιά, πέρασε αμέσως στην αντεπίθεση και τώρα πήγαινε γυρεύοντας εκδίκηση, αποφασιστικά.

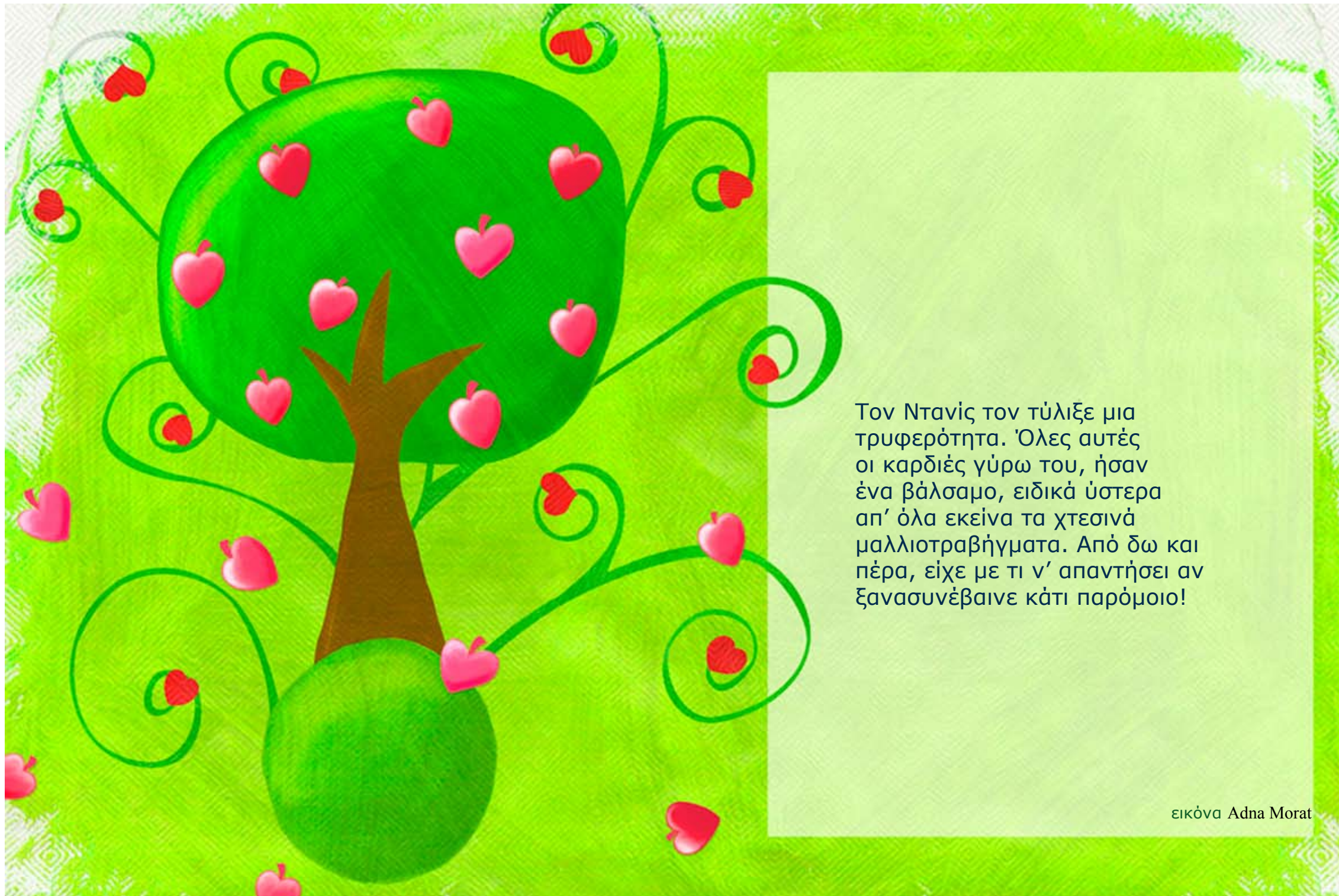
Δεν ήθελε και πολύ. Αυτό ήταν. Ο
καυγάς άναψε για τα καλά με μια
απίστευτη μανία. Ο ξαναμμένος
πιτσιρικάς, αφού έφαγε την κλωτσιά,
πέρασε αμέσως στην αντεπίθεση και
τώρα πήγαινε γυρεύοντας εκδίκηση,
αποφασιστικά.

Το καημένο το δέντρο, αποκαμωμένο,
αισθανόταν το ρετσίνι του να πάλλεται
δυνατά στα σωθικά του. Μα δεν θα
πάψουν ποτέ να τσακώνονται αυτοί
οι άνθρωποι τέλος πάντων; Ο Ντανίς
αποφάσισε να αντιδράσει. Φυσικά του
ήταν αδύνατο να ξεκινήσει μια πορεία
ειρήνης, αφού δεν ήταν παρά ένα
δέντρο και τα δέντρα δεν περπατάνε.

Πήρε ωστόσο μια πρωτοβουλία. Ποια ήταν αυτή; Μα... τα φύλλα του! Θα τους άλλαζε σχήμα! Αυτό που είχαν, ήταν δαντελωτό, σαν τα τριφυλλάκια.

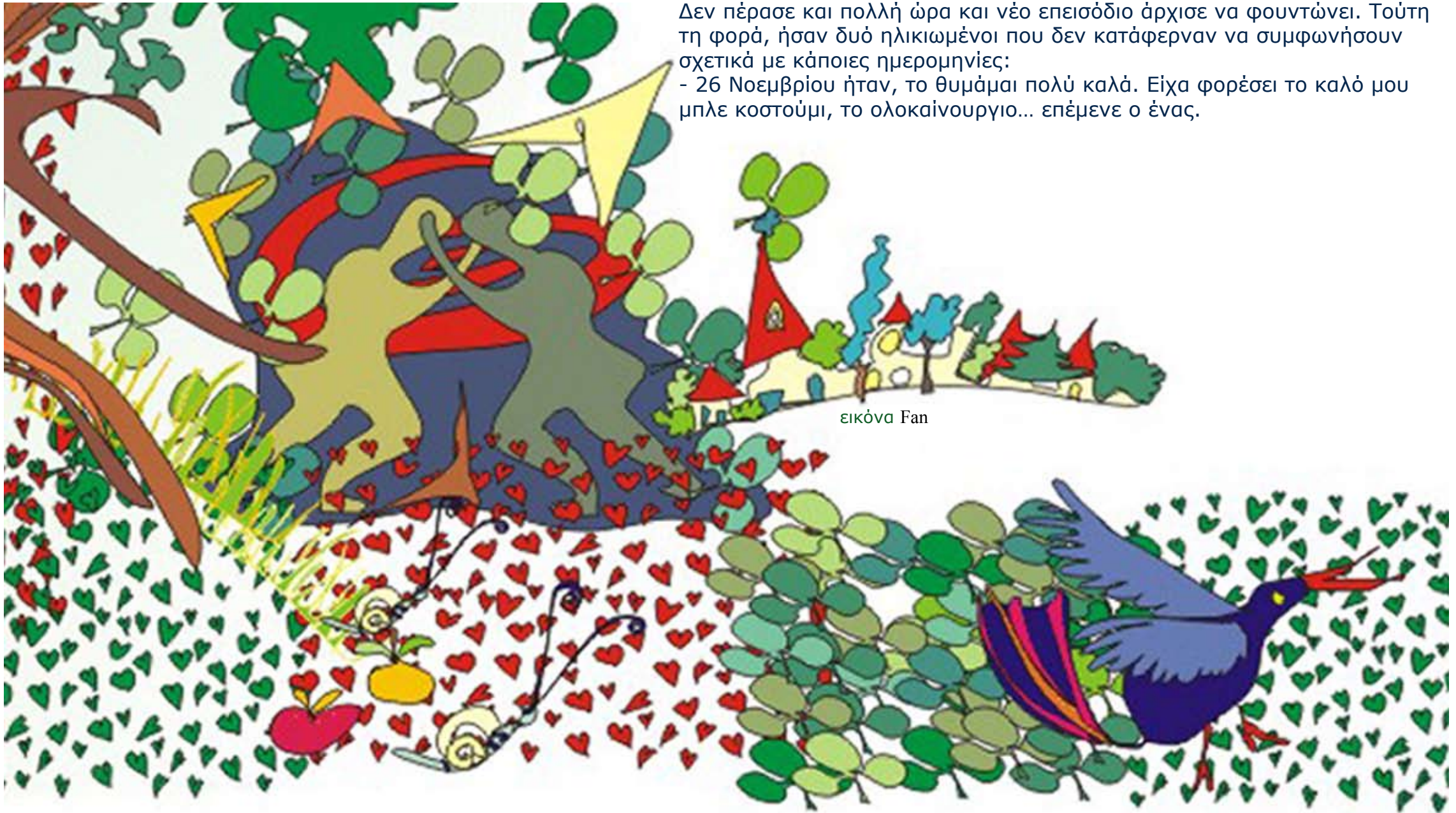
Ο κόσμος να χαλάσει, η μορφή τους έπρεπε να γίνει αλλιώτικη. Να δουλευτεί. Να, κάπως έτσι,, ίσως ακόμα λίγο δούλεμα στη γωνία και θα είναι τέλειο... Ωραίααα. Άψογο! Ακριβώς αυτό που ήθελε. Τα φύλλα του σε σχήμα καρδιάς. Αληθινές μικρές καρδιές, όμορφα στρογγυλεμένες στις άκρες και υπέροχα βελουδένιες στο άγγιγμα.

Τον Ντανίς τον τύλιξε μια
τρυφερότητα. Όλες αυτές
οι καρδιές γύρω του, ήσαν
ένα βάλαμο, ειδικά ύστερα
απ' όλα εκείνα τα χτεσινά
μαλλιοτραβήγματα. Από δω και
πέρα, είχε με τι ν' απαντήσει αν
ξανασυνέβαινε κάτι παρόμοιο!

Δεν πέρασε και πολλή ώρα και νέο επεισόδιο άρχισε να φουντώνει. Τούτη τη φορά, ήσαν δυό ηλικιωμένοι που δεν κατάφερναν να συμφωνήσουν σχετικά με κάποιες ημερομηνίες:

- 26 Νοεμβρίου ήταν, το θυμάμαι πολύ καλά. Είχα φορέσει το καλό μου μπλε κοστούμι, το ολοκαίνουργιο... επέμενε ο ένας.

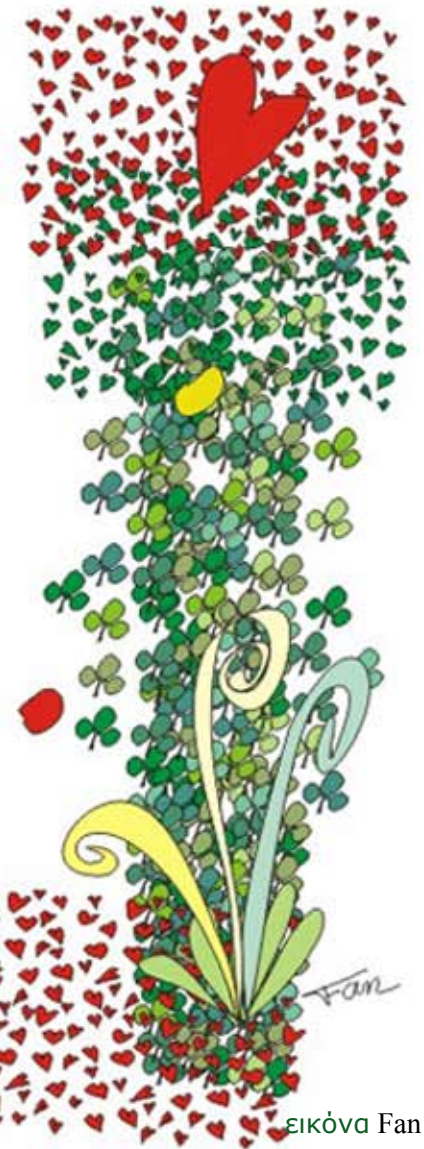
εικόνα Fan

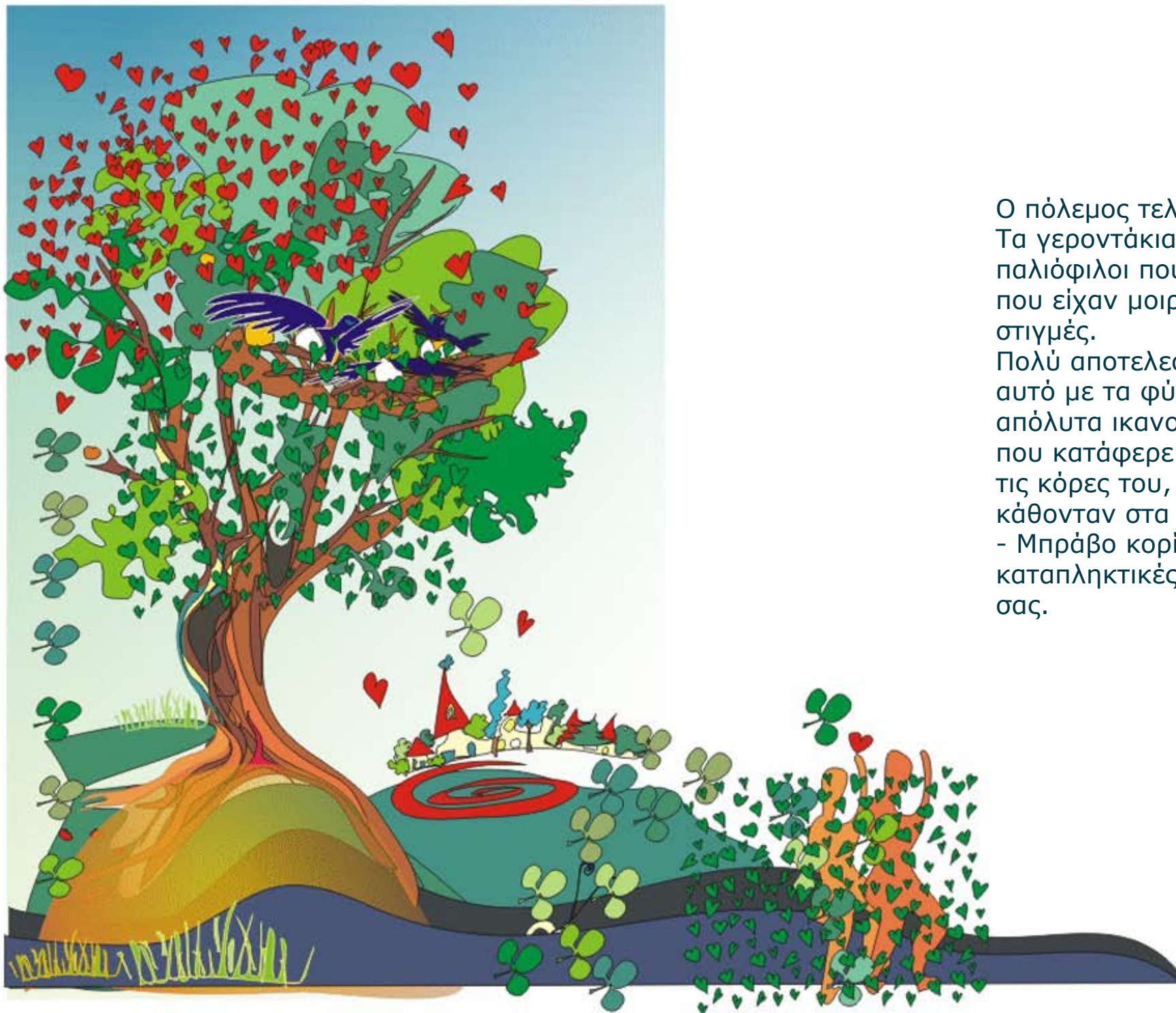
-Το 'χεις χάσει για τα καλά, μου φαίνεται. Ήταν 28 Μαΐου του '43. Φορούσες πράσινα κι εγώ είχα βάλει τα ρούχα μου τα Παριζιάνικα...
- Παριζιάνικα! Να δούμε τι άλλο θα μας ξεφουρνίσεις, εσύ που δεν πήγες ποτέ σου πιο πέρ' απ' τη Μασσαλία! Ή ψεύδεσαι ασύστολα (λες ψέματα ξεδιάντροπα) ή το μυαλό σου έχει γίνει κουρκούτι!

Η κουβέντα γινόταν όλο και πιο απότομη. Ωχ, ωχ, έφτανε η ώρα για δράση. Ο Ντανίς, ξεκρέμασε την πρώτη του καρδούλα. Ελευθέρωσε ένα φυλλαράκι από την κορυφή του, που βρισκόταν ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι ενός απ' τους δυό ηλικιωμένους. Τασακ, το άφησε να πέσει. Η καρδούλα χαμήλωσε αργά κι αφού στροβιλίστηκε ελαφρά, ακούμπησε μαλακά στο κεφάλι του αγριεμένου παππού.

Κατ' ευθείαν, η οργή του κόπασε. Ο άλλος όμως, έδειχνε ακόμα πολύ ξαναμμένος κι έτσι το δέντρο αποχωρίστηκε άλλη μια απ' τις καρδιές του. Βρήκε κατ' ευθείαν το στόχο της, καθώς ήρθε κι ακούμπησε ίσια στο μέρος της καρδιάς του παππουλάκου.

Ο πόλεμος τελείωσε οριστικά.
Τα γεροντάκια έγιναν ξανά, οι
παλιόφιλοι που ήσαν πάντοτε και
που είχαν μοιραστεί τόσες και τόσες
στιγμές.
Πολύ αποτελεσματικό, στ' αλήθεια,
αυτό με τα φύλλα. Ο Ντανίς έμεινε
απόλυτα ικανοποιημένος μ' αυτό
που κατάφερε κι έσκυψε να συγχαρεί
τις κόρες του, τις καρδούλες, που
κάθονταν στα πόδια του.
- Μπράβο κορίτσια! Ήσασταν
καταπληκτικές. Είμαι περήφανος για
σας.

Με τον καιρό, το δέντρο με τις καρδούλες χάρισε πολλά απ' τα φυλλαράκια του, στον κόσμο που τα χρειαζόταν. Όμοια με γιατρικό, μαλάκωσαν τις πληγές τις πιο βαθιές, τις ιστορίες τις πιο παλιές, τα μυστικά τα πιό λησμονημένα.

Ήταν το πρώτο δέντρο που εγκαινίασε πράξεις αγάπης προς τους ανθρώπους και που το μιμήθηκαν κι άλλα δέντρα, στην πορεία. Όλες αυτές οι ψυχές, τι τρυφερές με το όμορφο φύλλωμά τους. Όμως τέτοιοι που είναι οι άνθρωποι, δεν θα φτάναν όλα τα δέντρα του κόσμου.

Γι αυτό, ας μην διστάζουμε. Ας φυτεύουμε. Με λίγη καλή τύχη, μπορεί ν' αποκτήσει ο καθένας στην αυλή του, ένα δέντρο με τις καρδούλες...